

Arrest

nr. 351 303 van 7 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 juli 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die het voorwerp uitmaakte van verscheidene bevelen om het grondgebied te verlaten, werd op 27 juli 2026 aangetroffen bij een politiecontrole.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 27 juli 2026 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het betreft één akte waarin drie beslissingen zijn opgenomen, meer specifiek een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Ter terechtzitting verduidelijkt de raadvrouw die voor verzoeker optreedt dat enkel de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens het voorwerp uitmaken van het ingestelde beroep.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 27 juli 2026 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Antwerpen op 27.07.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

naam: [Y.]

voornaam: [H.]

[...]

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- ☐ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.02.2016 een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende. Op 28.02.2018 besliste het CGVS tot een weigering van het vluchtelingenstatuut, alsook van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) aan hem betekend op 19.03.2018. Betrokkene diende tegen deze beslissingen een verzoekschrift tot nietigverklaring in. Op 19.09.2019 bevestigde de RvV de genomen weigeringsbeslissing door het CGVS waarbij op 21.10.2019 aanvullend een bijlage 13quinquies termijn 30 dagen afgeleverd werd aan betrokkene, dewelke betekend werd op 25.10.2019.

Betrokkene diende een tweede verzoek tot internationale bescherming in op 14.09.2020. Deze werd door het CGVS op 27.11.2020 als niet-ontvankelijk beschouwd. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 30.11.2020. Op 03.08.2021 werd het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.10.2019 gereactiveerd. Dit werd aan betrokkene betekend op 04.08.2021.

Op 27.02.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt door PZ Antwerpen tijdens praktijken van zwartwerk (illegaal verblijf). Betrokkene werd administratief vastgehouden. Een bijlage 13 termijn 0 dagen werd op 27.02.2024 aan betrokkene betekend waarna hij in vrijheid werd gesteld.

Op 09.09.2024 werd betrokkene andermaal geïntercepteerd door PZ Antwerpen (illegaal verblijf). De bijlage 13 termijn 0 dagen van 27.02.2024 werd op 09.09.2024 herbevestigd.

Op 27.07.2026 werd betrokkene opnieuw geïntercepteerd door PZ Antwerpen (illegaal verblijf).

Betrokkene brengt geen medische attesten of andere objectieve elementen aan waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maakt of dat hij daardoor een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet akkoord gaat met het politiek systeem in Turkije en daarom twee verzoeken tot internationale bescherming indiende. Uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RvV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het administratief dossier bevat geen nieuwe elementen die erop kunnen wijzen dat, sinds de vaststellingen van het CGVS en de RvV, de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering naar Turkije een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. In het hoorrecht afgenomen door PZ Antwerpen op 27.07.2026 verklaart betrokkene geen familie in België te hebben. Wel blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene familie in België heeft, meer bepaald een meerderjarige broer en een meerderjarige zus die beiden legaal in België verblijven. Betrokkene diende desalniettemin geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie in bij de bevoegde overheid in functie van zijn broer of zus. Uit deze beoordeling van het gezinsleven blijkt niet dat de verwijderingsmaatregel een disproportionele inmenging vormt in de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beweert sinds 2014 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene diende pas een verzoek tot internationale bescherming in op 03.02.2016.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene legt leugenachtige verklaringen af. Tijdens zijn Dublin-interview bij DVZ op 11.02.2016 verklaarde hij in België te zijn aangekomen op 13.12.2015. In het TARAP-verhoor van 27.02.2024 afgenomen door PZ Antwerpen verklaarde betrokkene in België te verblijven sinds 2014. In het hoorrecht van 09.09.2024 afgenomen door PZ Antwerpen verklaarde betrokkene in België te verblijven sinds 2016. In het hoorrecht van 27.07.2026 afgenomen door PZ Antwerpen verklaart betrokkene in België te verblijven sinds enkele jaren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14.03.2018, 21.10.2019 en 27.02.2024 die aan hem betekend werden op respectievelijk 19.03.2018, 25.10.2019 en 27.02.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot terugleiding naar de grens, die ook op 27 juli 2026 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Allereerst moet worden geduoid dat artikel 2.31, § 5 van de RvV-wet het volgende bepaalt:

“Indien het beroep een beslissing tot terugnrijving of een verwijderingsbesluit betreft, wordt de uitvoering van deze beslissing automatisch geschorst, tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep, tenzij de betrokkene uitdrukkelijk instemt met de uitvoering ervan.”

Aangezien een beslissing tot terugleiding naar de grens een verwijderingsbesluit is en het beroep, gelet op artikel 5.12, § 1 van de RvV-wet, tijdig werd ingediend is de vraag van verzoeker om in afwachting van een beslissing over het verzoek tot nietigverklaring – waarover met dit arrest wordt geoordeeld – de tenuitvoerlegging van de verwijdering te schorsen doelloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker stelt initieel in een enig middel de schending te willen aanvoeren van de artikelen 7, eerste lid, 11° en 12°, 20, 23, 40ter, 42, 43 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Uit zijn verdere uiteenzetting kan afgeleid worden dat hij schijnbaar ook de bedoeling heeft om de schending van het hoorrecht, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) aan te voeren.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

Eerste onderdeel: de schending van artikel 8 EVRM

Het recht op eerbiediging van privé- familie- en gezinsleven vloeit voort uit artikel 8 EVRM, dat als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker erkent dat het gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 EVRM geen absoluut recht op een verblijfsstatus waarborgt. Er dient echter wel een billijke afweging gemaakt te worden:

Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 159 789 van 13 januari 2016 van uw Raad [...]:

"Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een fairbalance-toets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140)."

Verzoeker heeft een vaste, jarenlange relatie met een Spaanse vrouw, wiens verblijf in België bestendig werd (stuk 3). Dat er sprake is van een familie- en gezinsleven staat vast. Zijn partner verblijft hier samen met haar dochter. Het spreekt voor zich dat zijn belangen zich in België, en meer uitgebreid in Schengen bevinden. Het spreekt ook voor zich dat van verzoekers partner niet verwacht kan worden dat zij haar relatie via moderne communicatiemiddelen zou moeten verderzetten met verzoeker. Dit is een onredelijke stelling van verzoeker. Mocht verzoeker gedwongen worden het land te verlaten, zou dit ook radicaal indruisen tegen het recht op respect voor het privé leven van verzoeker, en van zijn partner.

Hiernaast is verzoeker omringd door talloze familieleden, die het centrum van zijn privéleven vormen. Verzoekers familie verblijft legaal in België. De familieleden die nog in Turkije woonde, zijn overleden.

Met al deze elementen is niet (afdoende) rekening gehouden in de bestreden beslissing. Hiertoe werd verzoeker niet afdoende verhoord, hetgeen hieronder verder uiteengezet wordt. Verzoeker heeft niet op een dienstige wijze kunnen getuigen over de aanwezigheid van zijn meest belangrijke relaties in België. Er vond geen correcte belangenafweging plaats in het kader van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten. De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd en geschorst te worden vanwege de verschillende onzorgvuldigheden.

Tweede onderdeel: de schending van het hoorrecht

Verzoekende partij wijst er verder op dat het hoorrecht dient te worden gerespecteerd bij het nemen van het bevel. Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel

beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennisneemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Verblijfswet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing (RvV nr. 215 796 van 25 januari 2019).

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Verblijfswet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Verblijfswet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Verblijfswet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk (zie supra).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Verblijfswet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoeker door de gemachtigde op dienstige wijze werd gehoord voordat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht inderdaad pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid

een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient men aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekende partij haalt in casu wel degelijk dergelijke omstandigheden aan, namelijk het feit dat hij zijn gezins- en privéleven in België heeft, namelijk zijn partner en zijn pluskind.

Op die manier maakt verzoekende partij wel degelijk aannemelijk dat, mocht hij op een adequate wijze zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, hij elementen had kunnen aanbrengen die mogelijk een ander licht zouden hebben kunnen werpen op de beoordeling die verwerende partij diende te maken en die vervolgens hadden kunnen leiden tot een andere wending in de besluitvormingsprocedure.

Een eventuele a posteriori beoordeling van de verwerende partij in haar nota kan bovendien niet volstaan om dit gebrek te herstellen anders oordelen zou afbreuk doen aan het hoorrecht en de rechten van verdediging.

Verzoekende partij verwijst hier naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 april 2020, nr. 234 853.

Doordat verzoekende partij niet werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met de actuele situatie op het ogenblik van de afgifte van het bevel.

Verzoeker heeft niet op dienstige wijze kunnen vertellen over zijn relaties in België, en het gebrek hieraan in Turkije. Verzoeker wordt verweten geen attesten in verband met zijn (psychologische) gezondheid voor te leggen: echter vergeet verweerder dat verzoeker hier de kans niet toe heeft gekregen. Op geen manier heeft verzoeker zijn situatie kunnen staven. Verzoeker had kunnen wijzen op zijn vaste relatie met zijn partner, op hun plannen om wettelijk te gaan samenwonen, op hun verloving, alsook op de talrijke familieleden die hij in België heeft. Verzoeker heeft niet kunnen vertellen over hoe in Turkije zijn moeder overleden is, en zijn vader op sterven ligt. Verzoeker heeft niet kunnen vertellen over hoe hij meerdere ooms in Turkije verloren heeft aan zelfdoding. Verzoeker heeft niet kunnen vertellen over de angst die hij heeft om hetzelfde lot te ondergaan.

Verzoekende partij meent dat de bovenstaande elementen wel degelijk elementen zijn die hij had kunnen vermelden indien zij op rechtsgeldige wijze gehoord was. Deze elementen hadden de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen beïnvloeden. Zij hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden omdat zij de motiveringsplicht, de artikelen 7 Verblifswet, 8 EVRM, art. 24 Handvest, alsook 5 Terugkeerrichtlijn, het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens deze bepalingen in samenlezing, schendt.”

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker in wezen dat verweerder heeft nagelaten zijn gezinsleven met een Spaanse vrouw en haar kind bij de besluitvorming te betrekken. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker, die hiertoe nochtans de kans had en beweert dat het “een vaste jarenlange relatie” betreft, verweerder op enig ogenblik in kennis stelde van enig gezinsleven met een vrouw en haar kind. Hij kan uiteraard niet voorhouden dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening diende te houden met inlichtingen die hij zelf verkoos niet mee te delen en dat verweerder

belangenafwegingen diende te maken waarbij gegevens in aanmerking dienden te worden genomen die hij zelf verkoos te verhullen.

Verzoeker maakt daarenboven ook totaal niet aannemelijk dat hij een *“jarenlange relatie”* met een Spaanse vrouw in België heeft. Hij brengt immers stukken aan waaruit moet blijken dat M.I.S., de vrouw met wie hij heden beweert een relatie te hebben, pas in januari 2026 verzocht om de afgifte van een verblijfstitel in België. In één van de getuigenverklaringen die hij aanbrengt wordt ook gesteld dat verzoeker en M.I.S. pas enkele maanden geleden met elkaar in contact zijn gekomen.

Zelfs indien echter zou moeten worden aangenomen dat verzoeker toch enig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, heeft, dan nog moet worden gesteld dat niet kan worden besloten dat de bestreden beslissingen niet verenigbaar zijn met deze verdragsbepaling. Er moet immers worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen de bestaande verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen. Het staat immers niet ter discussie dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissingen hebben dan ook niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er kan daarom niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in het privé- of gezinsleven van verzoeker, die zou nopen tot een toetsing aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde vereisten. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij, een Turks onderdaan, enkel in België een gezinsleven met een Spaanse vrouw kan hebben en dat een gezinsleven in hun land van herkomst of elders, waar zij beiden legaal kunnen verblijven, niet mogelijk zou zijn. Hierbij moet er nogmaals de aandacht op worden gevestigd dat verzoeker onwettig in het Rijk verblijft en M.I.S. pas recent in België aankwam en niet blijkt dat zij belangrijke professionele of andere belangen in het Rijk heeft die een hinderpaal zouden kunnen vormen om zich elders te vestigen. Verzoeker kan, gelet op het feit dat dit op generlei wijze wordt aangetoond, geenszins worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissingen het privéleven van zijn partner ernstig zou aantasten. De bestreden beslissingen hebben geen betrekking op M.I.S. Indien deze vrouw effectief een gezinsrelatie met verzoeker zou nastreven en zij vaststelt dat deze niet kan worden gerealiseerd in België, dan is het aan haar om te bepalen of zij prioriteit wenst te geven aan de voorgehouden relatie met verzoeker of haar wens om in het Rijk te wonen. Het feit dat zij er dan eventueel zou voor opteren om België te verlaten is dan een eigen keuze en leidt niet tot het besluit dat verweerder enige beslissing heeft genomen die niet verenigbaar is met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker beoogt verder dat hij *“talloze familieleden”* in België heeft maar bewijst niet dat hij een gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, met deze verwanten heeft. De bestreden beslissingen vormen voorts ook geen beletsel om verder normale familiale contacten te onderhouden. Dit kan immers nog steeds gebeuren door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en verzoeker kan ook verwanten uitnodigen voor een bezoek in een land waar hij legaal kan verblijven. Het voorgehouden *“centrum van zijn privéleven”* – dat zou bestaan uit zijn relaties met in België wonende familieleden – komt dus geenszins in het gedrang. De Raad dient daarenboven te beklemtonen dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, gelet op voorgaande vaststellingen niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden *in casu* bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissingen een niet toegelaten inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker vormen of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten of die zou verhinderen dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding naar de grens worden genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3. Verzoeker voorziet in een uitvoerige theoretische uiteenzetting omtrent het hoorrecht, maar toont hiermee niet aan dat verweerder is tekortgekomen aan de verplichting om hem te horen. Uit een aan de Raad voorgelegd politieverlag blijkt dat verzoeker op 27 juli 2026, om 12.45 uur, werd gehoord. Waar verzoekers raadvrouw er terechtzitting nog op wijst dat er misschien geen tolk tijdens het gehoor was, kan het volstaan te duiden dat, nu verzoeker reeds meer dan tien jaar in België verblijft en uit de aan de Raad voorgelegde informatie blijkt dat hij, weliswaar zonder hiertoe te zijn gemachtigd, professioneel actief was, kan worden verwacht dat hij de regiotaal voldoende begrijpt en zich verstaanbaar kan maken. Nergens wordt in het gehoorverslag, dat door verzoeker voor akkoord werd ondertekend, trouwens aangegeven dat er zich enig probleem inzake het horen voordeed.

Tot een schending van het hoorrecht kan niet worden besloten.

3.2.4. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting in aanmerking nam om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Uiteraard kon verweerder hierbij geen gegevens betrekken die verzoeker verkoos niet mee te delen. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker toen hem werd gevraagd of hij een duurzame relatie en/of kinderen in België had negatief antwoordde en dat hij ook verklaarde geen ziekte te hebben die hem zou verhinderen om te reizen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG – een bepaling die werd omgezet in de nationale rechtsorde door voormelde wetsbepaling – blijkt niet.

3.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig werden voorbereid of dat deze werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van materiële motiveringsplicht blijkt bijgevolg ook niet.

3.2.6. Voorts moet worden gesteld dat verzoeker weliswaar nog de schending aanvoert van de artikelen 7, eerste lid 11° en 12°, 20, 26, 40ter, 43 en 43 van de Vreemdelingenwet, van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten, maar niet nader uiteenzet waarom hij deze bepalingen of beginselen geschonden acht. Het louter vermelden van deze artikelen en bepalingen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen door enig gebrek zijn aangetast. Een middel of onderdeel van een middel dat niet nader is uitgewerkt is onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken op zeven augustus tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

S. HERBOTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

G. DE BOECK